

dommene ville blive bøder. Blev adskillelsen sat ved 1,50 ‰ (1,65 ‰), ville bødeandelen blive 40-50 pct. af de fældende domme.

Forudsigelsen bygger på de oplysninger om promillefordelingen, der findes i en undersøgelse fra 1962 foretaget af Hans Gürther og Alf Lund og en undersøgelse fra 1963-65 foretaget af B. Vestberg og Ib Poul Pedersen.

III. Løsningsmuligheder.

1. Som påpeget af straffelovrådet må lovgivningsmagten, hvis man ønsker et *hurtigt og sikkert skift* i reaktionen over for spirituskørsel gøre brug af promillegrænser.

Straffelovrådet finder anvendelse af promillesystemet fuldt forsvarligt under forudsætning af, at promillegrænsen ikke sættes lavere end 0,8 (0,95), og at frihedsstraf først anvendes over 1,20 (1,35).

Et sådant promillesystem vil samtidig betyde en betydelig retsteknisk forenkling, som vil muliggøre en hurtigere afvikling af sagerne.

2. Såfremt man af principielle grunde ikke ønsker at kriminalisere det forhold, at der køres med en bestemt promille, men at holde fast ved, at det afgørende må være et vagere kriterium som det gældende (ikke været i stand til at køre på fuldt betryggende måde), kan man alligevel opnå et hurtigt og sikkert skift i relationssystemet. Dette kan ske ved i loven at fastsætte en promillegrænse som adskillelse mellem bødeområdet og området for frihedsstraf.

Under et sådant system vil afgørelsen af skyldspørgsmålet ske efter ganske de samme regler som nu. Hvis det imidlertid godtgøres, at den pågældende på grund af spiritus ikke har været i stand til at køre på fuldt betryggende måde, skal der — bortset fra tilfælde hvor der er voldt konkret fare, typisk manifesteret ved færdselsuheld — kun idømmes frihedsstraf, hvis promillen har været over 1,20.

Et sådant system ville kun adskille sig fra det gældende ved, at der i et betydeligt antal sager, hvor der nu idømmes hæfte på 20 dage, fremtidigt skulle idømmes relativt høje bøder.

Skiftet i reaktionssystemet ville med en sådan lovændring blive *lige så hurtigt og sikkert* som under et sædvanligt promillesystem. Ulempen i forhold til et sædvanligt

promillesystem ville alene være, at man *ikke fik samme retstekniske forenkling*, men fortsat måtte have bevisførelse vedrørende spørgsmålet, om den pågældende var ude af stand til at føre motorkøretøjet på fuldt betryggende måde.

3. Ønsker man heller ikke at anvende en promillegrænse til at udskille de fremtidige bødesager, men ønsker man alligevel et system, hvor en del af sanktionerne gives i form af bøder, kan man forestille sig, at der i færdselsloven blev givet en *videre strafferamme for spritsager* (f. eks. bøde, hæfte eller fængsel indtil 1 år), hvor der i den gældende regel kun er åbnet mulighed for anvendelse af bøde under særlig formildende omstændigheder.

Hvis en sådan lovændring fik lov at stå alene, ville lovgivningsmagten imidlertid ingen sikkerhed have for, hvorledes praksis ville udvikle sig — og man ville altså give afkald på at styre udviklingen. For at få en vis styring måtte man derfor nok *kombinere en sådan lovgivning med et cirkulære til anklagemyndigheden*, som folketingsudvalget på forhånd blev gjort bekendt med. Formålet med cirkulæret skulle være at give en nogenlunde klar afgrænsning mellem området for bøder og området for frihedsstraf.

Hvis afgrænsningen skal være nogenlunde klar, kommer man ikke uden om at angive *objektive* kriterier, men man kan smidiggøre systemet ved kun at gøre disse kriterier vejledende. Man kunne f. eks. forestille sig følgende formulering:

„Ved afvejningen af, om der skal nedlægges påstand om bøde eller frihedsstraf, bør der tages hensyn til alle de omstændigheder der kan belyse, i hvilket omfang den pågældende har været uegnet til at føre motorkøretøj. Der skal således tages hensyn til, hvad der foreligger oplyst om tiltaltes kørsel, spiritusforbrug og påvirkningsgrad. Hvor ingen af de øvrige oplysninger fremtræder med særlig vægt, vil man som vejledende regel kunne gå ud fra, at der kun bør nedlægges påstand om frihedsstraf, når man med den fornødne sikkerhed kan antage, at promillen på kørselstidspunktet har ligget over 1,20.“

Det bør samtidig i et sådant cirkulære komme til udtryk, at normalstraffen ved førstegangsovertrædelser — i de tilfælde hvor frihedsstraf skal anvendes — bør være